LUK

BULLETIN
92. STŘEDISKA ŠÍPŮ
WWW.BUDMESIPEM.CZ

ČÍSLO 73 KVĚTEN-ČERVEN 2008

OBSAH ČÍSLA

Krátké zpravodajství 2
Víkend sv. Jiří 25.-27.4.2008 3
Intercamp 2008 4
Proč vedu... oddíl světlušek a vlčat 5
Co právě dělá Kačenka? 5
82. oddíl vlčat a světlušek Mravenci se představuje 6
Moje táborové hry s vlčaty 7
Co právě dělá Gandy 8
5 otázek pro PooHa 9
5 otázek pro Mývala 9
Chvilka poezie 10
Střípky Klíče 2008 11
Jak se dělá program pro rovery 12
Dívka Luku 12
Předtáborová výprava Camelotu 13
Psali jsme před lety: Langoše od Pušky 14
Grilovací párty střediska Šípů 14

STŘÍPKY KLÍČE 2008
OBVODNÍ SETKÁNÍ
GRILOVÁNÍ
ČLÁNEK OD RODIČŮ

Foto: Amico

DVOJČÍSLO KVĚTEN - ČERVEN

INTERCAMP 2008
5 OTÁZEK PRO...
POEZIE

Foto: Štaflík

V patičkách stránek tentokrát najdete pár citátů od Myšky

Krátké zpravodajství 92. střediska Šípů

Vítejte u krátkého a Flekem komentovaného zpravodajství o událostech, které se týkají našeho střediska a jeho členů.

„Letošní registrace uvedla rekordní počet členů našeho střediska. Jedná se o nárůst ze loňských 114 na 147 členů!“

Další člen z vedení našeho střediska se **vydává do zahraničí na studia**. Tentokráte se jedná o **Klokana** - našeho mediálního mluvčího. V září odjede na celý rok do Finských krajin. Přejeme mu hodně zkušeností a pořád dobrou náladu, neboť dlouhé zimní noci vyvolávají v lidech depresivní pocity.

Letošní registrace uvedla rekordní počet členů našeho střediska. Jedná se o nárůst z loňských 114 na 147 členů! To bylo dosaženo díky založení nového oddílu na ZŠ Křimická, menšího oddílu na ZŠ Hornoměcholupská a mírném navýšením členstva u téměř všech ostatních oddílů.

Čekatelský kurz Scout-Tex, opravňující k pomoci při vedení oddílu, byl 22.5. završen večerem slavnostního předávání cen úspěšným absolventům. Celkově jej dokončilo 30 lidí z 37, kteří se přihlásili. Z našeho střediska jej dokončili 4 z 5. Nowy si bude muset svůj dekret vysloužit na jiném kurzu či případně příští rok.

TeePee se vrátil ze svého pobytu v USA o něco dříve, než si plánoval, neboť na letní tábor amerických skautských se kvůli vízovému omezení nedostane. O to raději jej uvítáme na našich táborech ve Šluknově.

Proběhla příprava náborových aktivit tématicky svázaných s **dnem dětí.** Kromě tradičních herních aktivit ve školní družině jsme zkusili novinku a to sportovní hry na hodině sportovní výchovy.

Foto: Štaflík

Grilovací párty pro všechny členy a příznivce a přátele střediska proběhla 12.6. (dále viz. str. 14)

Proběhl Klíč 2008, a to velmi úspěšně. Hojná účast byla za naše středisko nejen na straně účastníků (oddílů) a též i na straně pořadatelů.

Štaflík, Myška a Tuleň byli součástí pořadatelského týmu. Dále se zapojila například Veverka a hromada lidiček do Service Teamu, tedy pracovní skupince, která se starala o hladký průběh celé akce.

Pro zájemce z řad vedoucích **uspořádal láček** dobře hodnocený seminární **workshop „Můj tábor“,** který se zabýval přípravou a plánováním táborů.

Více než 270 skautů se sešlo v **Červeném Hrádku u Sedlčan na příjemném a povedeném mezioobvodním setkání**, které doprovázel program pro všechny věkové kategorie a také závody nejmladších, světlušek a vlčat, kde se o dvě postupová místa utkalo hned 19 hlídek!

Grilovací párty

A co se děje v oddílech?

Trpaslíky trápí nízká účast dětí na vícedenních výpravách. Že by se rodiče báli, že onemocní?

Mravenci vyrazili na víkendovou akci do Nového Města nad Metují, kde se více než 250 dětí účastnilo programu připraveného k tématu Sv.Jiří, patrona skautů.

Osmdesátka - děti na Klíči zaujal nově zpracovaný skautský program včetně nových stezek.

Camelot byl na prodlouženém víkendu na mezinárodním „Intercampu“ v zahraničí. Mají tři nové členy - 2 starší holky ze 110. oddílu a syna Orlího Oka.

Irminsul pomáhal na Klíči, plánuje letní expedici do Rumunska a grilovali u klubovny.

Excalibur si pochvaluje tématicky zaměřené schůzky.

110. oddíl měl povedenou výpravu společně s rodiči do Přerova nad Labem.

Pro LUK zpracoval **Flek**

Foto: Rozum

Klíč 2008: Vesnice A, Vesnice C a Konference. Na fotkách členi našeho střediska: Štaflík, Tom, Kobiha, Tuleň, Klokan, Manda, Veverka, Amico a Efča, ale účastnili se i další

Víkend sv. Jiří 25.-27. dubna 2008

společná výprava Mravenců a Trpaslíků

Sešli jsme se na Hlavním nádraží. První tam čekal Vašek, za ním byl Míček, pak přišla Petra a Adéla, pak Zuzka a ostatní přišli naráz. Vedoucí tam byli, když přišel Motýlek. Když jsme odevzdali peníze, tak jsme se všichni vydali k vlaku.

Ve vlaku jsme si sedli tam, kde bylo místo. Se Zuzkou, Vojtou a Broučkem jsme vytvořili pohádku O Dráčkovi. Jeli jsme vlakem 2,5 hodiny. Potom jsme přestoupili do vlaku, kterým jsme jeli 40 minut. Celý den pršelo. Před nádražím nás čekaly 3 paní v antickém oděvu a řekly nám, co se bude dít. Měli jsme si dávat pozor na vzkazy od mrtvých duší – gardistů. První znak byl !, další pak byl TABAŠ. Všichni jsme si mysleli, že to znamená BAŠTA. Protože pršelo, tak jsme si vyndali pláštěnky. Pak jsme šli na náměstí. Tam jsme si v muzeu odložili batohy. Potom jsme šli úzkou uličkou ke králi, než jsme tam došli, potkali jsme 2 gardisty. Jeden z gardistů nesl oheň a zapálil ho tak prudce, že se pár dětí leklo. Gardisté pak utekli, protože jsme je furt otravovali. Potom jsme šli pod hrad, nahoře čekal César se svou dcerou. Řekl nám pár slov, co se bude dít a že děti, co se budou bát, mohou odstoupit. A řekl, že v Novém Hrádku se dějí divné věci. Ptala jsem se, jak se jmenuje dcera Césara. Ta mi řekla, že mi to pošeptá, že mám jít nahoru. Princezna se jmenovala Sasanka. Potom jsme šli zpátky do muzea si vzít batohy. Čekání na autobus jsme si zkrátili hrou. Ta hra byla dobrá. Autobus nás odvezl na náměstí do Nového Hrádku. Museli jsme jít do velkého kopce ke škole, kde jsme se ubytovali ve třídě. Potom jsme šli ven na louku. Tam jsme se měli podepsat a seřadit se podle data narození. Byla to strašná mačkanice. Potom nám rozdali kousky souhvězdí. Každý měl za úkol najít to své souhvězdí – např. Berana, Střelce... Celkem jich bylo 21. Potom tam přišli 2 gardisté a řekli, že jejich pán drak má hlad, vybrali si dva kluky a odvedli je. Pak jsme šli do školy, vybalili jsme si, vyčistili jsme si zuby a šli jsme spát.

V sobotu ráno nás vedoucí probudili zpíváním a hrou na kytaru. Měli jsme si vyčistit zuby, vzít si 1 dračí kartičku, hrneček a jít na rozcvičku. Rozcvička byla hra. Dračí kartičku jsme odevzdali a pak se z nich vybírala nejhezčí dračí kartička. Po snídani jsme se rozdělili do souhvězdí a šli jsme na dlouhou procházku, kde jsme se učili jak přemoci draka. Soutěže byly: navlékání nitě, chození po kládě se zavřenýma očima, chození s knížkou na hlavě (abychom zamaskovali, že jsme bojovníci a drak nás nepoznal), chození s klackem na rukou, stavění věže, soutěž pro šikovné a pro statečné... Moje skupina se jako první vrátila. Pak jsme se rozdělili do skupin, část šla na oběd a část vyráběla štíty proti drakovi. Pak jsme se vystřídali. K obědu byl guláš s polévkou. Po obědě začalo poprchávat, pár dětí šlo přivolávat sluníčko a povedlo se. Pak jsme šli cvičit želvu. S 1., 3. a 4. to šlo vynikajícně, ale 2. zapomněla zavřít zadek. Pak přiběhla služka, řekla, že drak sežral princeznu a ta se stala další gardistkou. Tak jsme vyrazili na draka, ale měli jsme zmoklé štíty. Když jsme došli k sídlu draka, tak jsme měli úkol vyrazit na draka a ochránit u toho Jiřího. Šlo to blbě, házeli po nás papírovými koulemi. Jiří se nakonec dostal k drakovi a zabil ho. Potom jsme šli na louku a tam jsme se měli zamýšlet, co je v našem oddíle zlé a co je dobré. Psali jsme to na papír a donesli to mudrcovi, který papír začaroval a co bylo špatné, to začervenal. Mudrc nám řekl, že to dobro máme udržovat v sobě a to zlo vyhánět. Mudrc nám dal dárek – malý strom gingo, který si máme zasadit a starat se o něj. Pak jsme šli na večeři a potom do školy. Potom jsme šli do kostela, pak do sokolovny, kde jsme oslavovali, že Jiří vyhrál nad drakem. 2x vypadl proud, ale po druhé to nebylo proudem, ale drakem, který zařval. Šli jsme se kouknout ven a tam jsme v dálce viděli oheň. Trochu jsem se bála. Jiří řekl, že to necháme na další den a šli jsme do školy a spát.

Ráno nás vzbudil křik draka. Šli jsme na snídani, po snídani jsme se začali balit. Když jsme si dobalili, šli jsme hledat toho velkého draka. Našli jsme ho, jak se spokojeně vyhřívá na sluníčku na kopci. Šli jsme ho obklíčit. Drak se moc nehýbal, byl ospalý. Snažili jsme se ho zneškodnit čtením dobrých věcí našeho oddílu. Drak byl tak zesláblý, že se nemohl ani pohnout. Jiří proto vytasil meč a šel ho zabodnout. Potom mu Jiří rozpáral břicho a koukali jsme, že v tom břichu měl samé sladkosti a věci. Pak se vyhlašovaly nejlepší skupiny – první dostala putovní pohár, 2. ceny a zbylé si vybírali věci z draka. Potom vyhlašovali nejhezčí dračí kartičku. Pak jsme šli do školy, doběhli jsme si pro batohy a šli jsme na autobus. Ten nás dovezl na vlak a po 1 přestupu jsme dojeli domů.

Petra, přepsala **Malíček**

Foto: **Honza + pořadatelé**

Drak

César s dcerou

Kostel - bohoslužba slova

Lilie ze svíček

Přemýšlení o oddíle

Tak tady jsme bydleli

Vyhlašování výsledků

Kritizuj sebe, jako bys kritizoval druhé; omlouvej druhé jako bys omlouval sebe.

Intercamp 2008

Foto: Žába

Hrad Bourscheid

„Nejprve jsme absolvovali hromadu her, například vystřelování petek vzduchovou pumpou, házení botou na cíl a podobné. Po krátkém obědě nás čekal fotohike.“

Foto: Žába

Foto: Žába

Letošní Intercamp se, jak víme, konal v Německu. Od klubovny jsme vyjížděli 7.5. ve 20:00, jako doprovod s námi jeli Hrošík, Žába, Nowy, Efča a Amico. Společně s oddílem z Hořic. A cestou ještě přibrali pár plzeňáků. Další zastávka se konala na přechodu v Rozvadově. Cesta ubíhala docela rychle díky pár filmům.

Cestou přes Německo jsme stavěli asi třikrát, než jsme dorazili do cílového města, zde jsme však pouze vyhodili servis tým z Plzně, to bylo asi 10:00, a pokračovali do Lucemburku. Parkovali jsme před Evropským parlamentem, naší vlajku tam měli špatně, červená byla nahoře. Při prohlídce města byl děsnej hic a všem rychle došlo pití, pokud si nějaké vzali. V Lucemburském národním muzeu jsme si užili dost srandy díky tamějšímu výtahu a oběd u Maca byl taky dobrej. Taky jsme navštívili tamější systém kasemat pod jedním mostem, byla tam spousta schodů, temnejch chodbiček a hlavně chládek, prolezli jsme o dopoledni škvíry. Nikdo neměl baterku, tak Karel s Pájou svítili mobilama. Když jsme se vrátili zpátky, postavili jsme stany a začali vařit večeři. Celý tábor byl rozdělen na šest subcampů, my byli v šestce. Rizoto bylo dobrý, ale trochu připomínalo to Zajícovo.

Druhý den jsme vstávali docela brzo, ale oproti dalším dnům to nebylo tak strašný. Co jsme dělali v Trevíru, si bohužel nějak nepamatuju. Nicméně návštěva hradu byla fajn, hlavně oběd. Taky jsme tam byly ve stínu. V autobuse pak pár méně inteligentních jedinců zlobilo ty, co spali. Některé události některých dnů radši nezmiňovat.

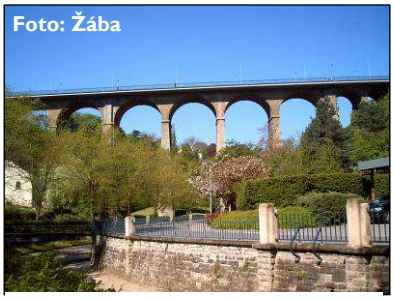
Foto: Žába

Camelot navštívil i Lucemburk

Ráno jsme vstávali zas docela brzo, ale pořád se to dalo přežít. Snídaně před zahájením ušla a zahájení bylo dost dobrý. Zahajující přečet kus česky. U stanů jsme pak od Hrošíka dostali papírky s písmenky, které dávaly dohromady Intercamp plus pár dalších do počtu. Pak jsme vyrazili skládat skupinky, v každé skupince museli písmenka na Intercamp, já měl té. V naší skupině jsme byli: já, Kroll, Nowy, jeden Američan, Polák, Němec a Němka a Holanďan. Jako doprovod jsme měli dva Američany. Nejprve jsme absolvovali hromadu her, například vystřelování petek vzduchovou pumpou, házení botou na cíl a podobné. Po krátkém obědě nás čekal fotohike, chodili jsme po blízkém městě a hledali jsme např. na papíře byla fotka hasičárny, což jsme nevěděli, a my měli najít adresu. Samozřejmě jsme provedli i pár nákupů nezbytných potravin, a zmrzku. Chvíli po návratu se konalo vyhlášení nejlepších skupinek, naše byla druhá. Večer se pak konal táborák, kde soupeřili vítězné hlídky subcampů v několika dost zajímavých soutěžích. Třeba kombinace ponorek a veverek.

Tenhle den jsme vstávali ve vražedný **6:00**, abychom stihli loď po Mosele. Po výstupu z lodi, mimochodem nám byla docela kosa, jsme vyrazili po trase na mapě, kterou jsme dostali. Na trase byla různá stanoviště, první byla první pomoc (spíš teoretická), a na další křižovatce všichni blbě zahnuli, šli za Amíkama s GPS. Naštěstí jsme díky autu se servisákama zahnuli správně a šťastně došli k dalším stanovištím a nakonec i do tábora. Nejvražednější byl poslední úsek přes vinice. K večeru jsme začali vařit guláš na foodfestival, naše houskový knedlíky měly ohromnej úspěch. Ale ostatní taky nevařili špatně, někde dokonce rozdávali Hariba.

Poslední den jsme zase vstávali děsně brzo, abychom stihli včas zabalit, což jsme stihli v časovém limitu. A po ukončení jsme skutečně mazali domu. A zase jsme čučeli na filmy a stavěli u benzínek. Ale čekala nás ještě návštěva hradu Nanstein. Kroll už od rána několikrát zvracel, takže byl krpálu nahoru ušetřen. Na hradě se Karel a Bubo pěkně vyblbli s šutrama. A cestou zpátky jsme drobátko blbě zahnuli, tak jsme slezli asi sto metrů od autobusu. Oběd jsme konzumovali napůl venku, napůl v autobuse. A večeři jsme si dali u Maca v Rozvadově. No a zase jsme čučeli na filmy, v Plzni vyložili Plzeňáky a my frčeli domu.

Klobouk

Člověk denně upravuje své vlasy. Proč ne také své srdce?

Proč vedu ... oddíl světlušek a vlčat

Co a proč dělají vůdci oddílů, kmenů, střediskoví zpravodajové... Někdo se realizuje ve vedení oddílu, jiný například v propagaci či hospodaření střediska. Spojuje je vůdčí pozice a to, že věnují pro skautskou činnost mnoho času a energie. Co jim činnost přináší a co je motivuje? Na tyto otázky v tomto čísle odpovídá Mýval - vůdce oddílu světlušek a vlčat. Proč vede oddíl?

Proč vedu… to je zajímavá otázka. Vedu oddíl určitě proto, že jsem jednoho krásného dne nastoupil do smečky vlčat, poté přešel ke skautům, v patnácti pak spoluvytvářel roverský kmen… Když jsem ukončil svoji činnost v kmeni, chvíli jsem byl „na volné noze“, což mi ale nevyhovovalo, nechtěl jsem vypadnout z toho skautského kolotoče. A tak mě jednoho dne oslovil Pooh, jestli bych nechtěl s nimi jet na výpravu. Od té doby už zase uplynulo ve Vltavě hodně vody (i když povodně byly dříve) a já jsem se z pomocného vedoucího najednou dostal až do pozice formálního vůdce oddílu. Určitě jsem si nikdy neplánoval, že budu jednoho dne vést vlastní oddíl, jako skaut jsem si říkal, že to se mně nikdy nemůže stát, ale… člověk k tomu prostě přijde trochu jako „slepý k houslím“.

Tolik k otázce, jak jsem se k tomu vlastně dostal, důvod, proč v současnosti se o mně dá říct, že vedu oddíl. No a co mě v současnosti motivuje k tomu vést oddíl? Musím se trochu zamyslet, protože běžně nad tím nepřemýšlím, prostě mám pocit, že to chci dělat a že je to dobře. Pokusím se vystihnout hlavní pohnutky.

Foto: Mýval

Lvíčata na výpravě ke Kamennému přívozu

Motivuje mě hlavně pocit, že dělám něco dobrého, že dětem, které jsou v našem oddílu, něco dáváme, že i díky nám – vůdcům - jsou šťastné, že je to baví, že se něco naučí. A jakkoli to bude znít pateticky, ten dobrý pocit z toho, že ty děti to baví, rády k nám chodí… je k nezaplacení. Pravda, není každý den posvícení a často jsou ty pocity i opačné, nicméně ty pozitivní jsou silnější.

Také je to pro mě zábava. Každý má nějakého koníčka a mě prostě baví „chodit na skauta“, i když to obnáší často spoustu starostí a zlosti. Volný čas každý chce využívat po svém a já ho chci využívat takto, nehraju závodně fotbal ani nelítám s balónem, zato se angažuji v oddíle. Vždy je důležité mít kolem sebe dobrou partu lidí, kamarádů, kvůli kterým člověk chce něco dělat, a tu já ve skautu mám, a proto mě to stále baví.

Dále je to také určitá seberealizace, přeci jen, člověk má určitou zodpovědnost, musí něco organizovat, plánovat, připravovat… Z tohoto hlediska je oddíl ideální a mě baví něco připravovat a organizovat, i když vždycky nadávám, když se mi toho sejde víc ještě s dalšími věcmi.

Dala by se najít i jistá negativa, taková odpověď na otázku „proč bych radši nevedl oddíl“, nicméně to pozitivní převažuje a já jsem rád, že dělám to, co dělám.

Takže: proč vedu oddíl? Protože chci…

Mýval

Foto: Mravenci

Mýval na Obvodním setkání

„Také je to pro mě zábava. Každý má nějakého koníčka a mě prostě baví ‚chodit na skauta‘.“

Co právě dělá Kačenka?

Co právě dělají? Lidé ze střediska krátce představují, čím se touto dobou zabývají, co dělají, na čem pracují atp.

Co právě dělám? Konečně jsem dokončila středoškolské vzdělání a mám i tu maturitu. Po několika týdnech zvláštního režimu, kdy nebyl na nic čas a pořád jsem seděla doma v knížkách, mám konečně volno! Takže,hurá, k babičce na prázdniny! Ale jen co se vrátím, budu se zase muset pustit do práce. Čekají mě přijímačky, na které se musím naučit. A pak taky pustit se pořádně do přípravy tábora, abyste si prázdniny užili i vy:-)

Kačenka

Kačenka

Chvilka pomoci je lepší než deset dní soucitu.

82. oddíl vlčat a světlušek Mravenci se představuje

Mravenci

„Doufám, že se děti, do oddílu chodící, budou těšit na výpravy i schůzky, a to jak mojí zásluhou, tak i díky dobrému kolektivu.“

Jeden z oddílů našeho střediska se Vám představuje:

Co je u nás nového?

Náš oddíl reprezentovala 4 vlčata na závodě vlčat a světlušek na Červeném Hrádku. Děkuji Tomášovi, Bůvolovi, Jirkovi a Rikymu za účast a krásné umístění.

Dnes se dozvíte něco více o Vodňýkovi: Milan Mašát (27).

VODŇÝK – VLČE

Do 80. smečky vlčat jsem vstoupil v roce 1989. Ona se tehdy sice jmenovala jinak, ale mě tehdy také ještě nikdo neříkal „Vodňýku“, takže to asi bylo v pořádku. Na výlety do přírody jsem jezdil moc rád a na schůzky jsem se těšil nejen kvůli programu, ale i kvůli dobrým kamarádům.

Vodňýk

VODŇÝK – VEDOUCÍ

V současné době pomáhám s vedením oddílu vlčat a světlušek zvaný Mravenci. Ale ať už se bude jmenovat jakkoli, doufám, že se děti, do něj chodící, budou těšit na výpravy i schůzky, a to jak mojí zásluhou, tak i díky dobrému kolektivu.

VODŇÝK – STUDENT

V současné době jsem na doktorandském studiu. Cílem mého studia-výzkumu jsou taková malá nic ve vzduchu, která dokážou velké věci. Jedná se o obor mezi fyzikou a chemií a oboje mě bavilo; tak jsem rád, že se tomu můžu věnovat.

VODŇÝK – UČITEL

Jednou z mých studijních a profesních aktivit je i učitelství a to fyziky. Ne každému se fyzika musí líbit, ale mým cílem je, aby se líbila co nejvíce lidem.

Vodňýk

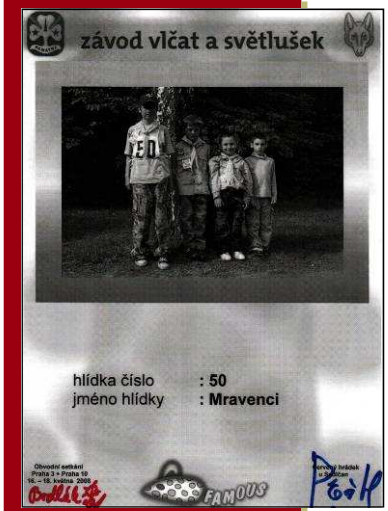

Diplom Mravenců ze závodu vlčat a světlušek

Letos na táboře oslavím 25. narozeniny a rok 2008 je i mým 18. ve skautu, tak to už jsem i skautsky plnoletá :-)

Od té doby, co jsme spojili síly s 92. střediskem, jsem působila ve vedení nejprve roje světlušek, posléze jsme oddíl koedukovali a v roce 2003 vznikl 80.oddíl Trpaslíků, jehož vůdkyní jsem byla do jara letošního roku. Nyní po mně převzal vedení Puška, kterému se daří velmi dobře a já věřím, že dokáže s Trpaslíky mnoho nových věcí i v dalších letech.

Já jsem se od září roku 2007 začala věnovat novému oddílu na ZŠ Křimická, kterým je 82.oddíl vlčat a světlušek Mravenci, jenž s Trpaslíky velice úzce spolupracuje.

Myška

Letošní rok pro mě není jen změnou v oddíle, ale je také pln změn v osobním životě. Léta utíkají jako voda a i ta škola, která se zdála být nekonečná, skončila. V červnu jsem ukončila studium na 1.lékařské fakultě University Karlovy obor stomatologie.

V září už přestane korespondovat moje skautská přezdívka s příjmením ☺, které vyměním dne 6.9. ve 12:00 v kostele sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. S Vodňýkem budeme velice potěšeni, když se tam s vámi uvidíme. Moc se těšíme.

Všem přeji krásné prázdniny, vydařené tábory, hodně sluníčka a pohody.

Moje táborové hry s vlčaty

V 90. letech jsem vedl vlčata a prožil s nimi osm táborů, většinu v šluknovském Harrachově, vlčácký program vycházel motivačně z Kiplingových Knih džunglí, příběhy Mauglího jsem chlapcům vyprávěl (nečetl), oni rádi poslouchali. Jedním z příběhů je povídka Králův ankus, podle níž jsme uzpůsobili naši táborovou hru.

Nejprve o čem **Králův ankus** vypráví? Pokusím se stručně uvést obsah. Nejprve tradičně začíná šestiverším

Je čtvero věcí,

jež se nikdy neukojí tak či tak:

chřtán Džakalův,

hlad luňákův

opičí pracky

lidský zrak!

Mauglí už byl zdatný, samostatný, džunglí odchovaný mladík, zrovna škádlil svého přítele, hada – hroznýše, Káje, který právě opětně svlékal svoji kůži a byl nevrlý. Vznikla z toho po našem „kočkovaná“, přátelský zápas mocného hada a osmahlého borce z džungle. Po vzájemném dobírání celí upachtění se šli zchladit do hluboké tůně ve skalách. Ve vodě notně dováděli, potápěli se a vzájemně proplétali.

Na skále se najednou objevil malý brejlovec – kobra, Káj jedovatce zahnal, ale ten mu něco připomněl a Káj se proto ptá Mauglího, jestli má v džungli vše, po čem touží, zdali mu něco neschází. Mauglí je spokojen, nic nepotřebuje, a když, tak si uloví podle své potřeby. Káj mu ale napoví, že před nedávnem mu jiný brejlovec, Bílá kápě, ukázal při návštěvě Chladných doupat, mrtvém městě v džungli, v tamním sklepení divné věci. Ty asi Mauglí ještě neviděl.

Zvědavý Mauglí vybídl Káje, že se tedy do Chladných doupat půjdou podívat. Toto mrtvé město poznal Mauglí jako chlapec, kdy ho tam unesli opice Bandar Lóg a kdy ho Káj s Baghýrou osvobodili. I vydali se do zřícenin lesního města a Mauglí se těšil, že pozná novou zvěř. Došli k pobořenému královskému letohrádku, Káj se začal soukat dírou do sklepení, Mauglí za ním. Najednou se zarazili, proti nim stál obrovský, starý bílý brejlovec, Bílá kápě. Mauglí ho pozdravil hadí řečí: „Dobrý lov!“ Brejlovec neodpověděl, ale chtěl vědět, co je v městě nad ním nového. Káj s Mauglím udiveně pověděli, že nic, že je všude mrtvo. Tomu Bílá Kápě nevěřil, jeho představou bylo,že stále věrně hlídá královský poklad. Dokladem bylo několik lebek a koster zahynulých zvědavců-nenechavců, dílo jedovatého strážce, Bílé Kápě.

Škvírou do sklepení pronikl měsíční paprsek a Mauglí spatřil zlatavě lesklé hromady koleček – peněz, nádoby, sochy a další mrtvé předměty vykládané barevnými kameny, stříbrem a zlatem, obrovský královský poklad. Jenže Mauglímu to nic neříkalo, k čemu to je, byl člověkem džungle. Bílá kápě se chlubil, jak věrně vše hlídá a že si nikdo nic odtud neodnese. Mauglí to nechápal, ale zalíbil se mu půlmetrový ankus – bodec na slony, kterým slonovod obří tluskožce ovládá. Ocelový ankus, vykládaný rubíny, smaragdy a tyrkysy, zlatem a stříbrem s rukojetí ze slonoviny byl pro Mauglího lákavou hračkou, sáhl po něm, ale Bílá kápě, že ankus nevydá, a začal ohrožovat Mauglího. Ten popadl ankus, mrštil jím špicí dolů po brejlovci a Bílou kápi tak připíchl za kobřím rozšířením – kápí k zemi. Mauglí chytil brejlovce za hlavu a svým tesákem mu otevřel tlamu, aby zjistil, že jedové zuby staré Bílé kápě jsou vykotlané, proměněné v „Dutý pařez“. Bílá kápě byl pokořen, ponížen, chtěl, aby ho Mauglí zabil, to ale Mauglí odmítl, že řečí o zabíjení už bylo dost. Vzal ankus a odcházel od pokladu, Bílá kápě však prorokoval, že ankus přinese jenom smrt.

Mauglí s Kájem opustili mrtvé město, Chladná doupata, na světle jiskřivý rubín ankusu připomínal Mauglímu Baghýrovy oči, a že mu ankus půjde ukázat. Když našel v lovišti Baghýru, ten mu vysvětlil, k čemu tato věcička slouží, že se jím sloni píchají do hlavy, aby poslouchali člověka. Baghýra totiž jako mladý žil v lidském zajetí, z něhož utekl.

Svítalo, džunglí tvorové žijí a loví v noci, ve dne spí. Mauglí, znechucen krutou úlohou ankusu, jej odhodil a s Baghýrou ulehl v lianovém doupěti ke spánku. Po probuzení se ještě chtěl podívat na tuto zlou hračku, hledal ji, ale nalezl jen lidské stopy. S Baghýrou se je jali sledovat, po nějaké době

(pokračování na další stránce)

„Vlčácký program vycházel motivačně z Kiplingových Knih džunglí, příběhy Mauglího jsem chlapcům vyprávěl (nečetl), oni rádi poslouchali.“

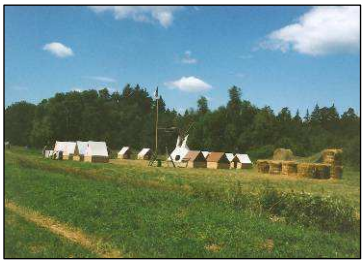

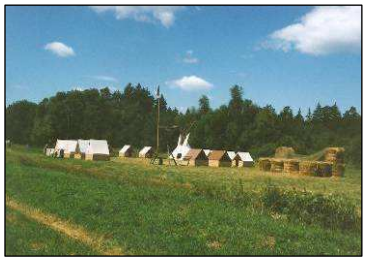

„Efekt byl obrovský. Pikantní bylo při skoku do kruhu, že nadšený nováček, Tomáš Trojánek, dnes Želvák, nadšeně skočil, aniž by uměl plavat. Ale neutopil se.“

(pokračování z předchozí strany)

ale nalezli muže, zabitého šípem džunglího lovce – ankus nikde. Menší stopa, provázená škrábanci od luku je přivedla k vyhaslému ohništi, tam ležel mrtvý lučištník. U ohniště našli čtyři stopy obutých lidí, po dalším sledování našli jednoho z těch čtyř ubitého, vedle něj rozsypaný bílý prášek – mouku. Zřejmě pro ně připravoval jídlo – placky. A nedaleko pak u dohasínajícího ohniště s připálenou plackou z nekvašeného těsta leželi zbylí tři nešťastníci, otráveni jedem, a u nich na slunci se třpytil ankus, posázený rubíny, tyrkysy a smaragdy. Mauglí poznal proroctví Bílé kápě – ankus přinesl šest mrtvých. Baghýra dodal – na vině není ankus, ale lidská chamtivost a násilnost.

Příští den Mauglí odnesl ankus do Chladných doupat, hodil jej Bílé kápi zpět do sklepení, starému bílému strážci se omluvil a popřál mu lepšího, mladšího strážce.

Tak skončila povídka o lidské hamižnosti, nenávisti a bezohlednosti.

A JAK JSME SI POVÍDKU PRO TÁBOROVOU HRU UZPŮSOBILI?

Mauglího a Kájovo počáteční zápasení jsme proměnili na lehkoatletické zápasení v sprintovém (30 a 50 m) a vytrvalostním běhu (2-3 min.), skoku do dálky a výšky, hodu míčkem do dálky a na cíl, šplh po laně na strom. Tím jsme plnili i vlčka atleta.

Mauglího a Kájovo cachtání v tůni – na spodním rybníku se z břehu skákalo do velké pneu-duše od traktoru a podplavávalo se. Zahájení této akce jsem zpestřil, že jsem se z druhé strany rybníka přiblížil, pod sebou jsem měl velkého nafukovacího hada (made in China) a před vlčaty, stojícími na břehu, jej z vody vynořil. Efekt byl obrovský. Pikantní bylo při skoku do kruhu, že nadšený nováček, Tomáš Trojánek, dnes Želvák, nadšeně skočil, aniž by uměl plavat. Ale neutopil se.

Pochod Mauglího a Káje do Chladných doupat jsme realizovali dobýváním hradu, vybudovaného z kol lisovaného sena.

Pak si šestky vyráběly poklad - táborové peníze, různé předměty dle fantazie za vydatné spotřeby alobalu, staniolu a barviček. Nashromážděný poklad potom šly šestky schovat do lesa za cestou k táboru. Dalším úkolem pro šestku bylo jej v noci potichu přinést do tábora.

Individuálně si každý zhotovil dřevěný ankus, vyřezal, obarvil, ozdobil. Z vystavených ankusů jsme vybrali nejlepší a odvezli domů, do klubovny jako upomínku. Ostatní jsme slavnostně jako zdroj zla večer při táborovém ohni spálili. Mauglího a Baghýrovo stopování oněch nešťastníků jsme nahradili značkováním a soutěží v odlití nejlepších sádrových stop, nalezených na lesní cestě východně od šluknovského tábora. Nejlepší odlitky jsme pak vystavovali doma v Praze. Tolik ke hře a *Dobrý lov!*

Grizzly

Gandy

Co právě dělá **Gandy?**

Co právě dělají? Lidé ze střediska krátce představují, čím se touto dobou zabývají, co dělají, na čem pracují atp.

Asi jako každý vysokoškolák se připravuji na své druhé zkouškové období na České zemědělské univerzitě. Mezitím se věnuji Excalibru, dohadujeme se o tom, kam pojedem na tábor a co tam budeme dělat a já stále čekám na nějakou zprávu z Agentury Mládež o projektu s Holanďanama. Jinak jsem se zúčastnila Bambiriády 2008, se skautským pěveckým sborem Cantuta jsme vystupovali na Andělu a na Střeleckém ostrově. A sem tam také zajdu do práce, aby byly nějaké ty penízky.

Gandy

5 otázek pro PooHa

Vítejte v nekonečném řetězu, ve kterém si vždy jeden člen střediska vybírá, komu položí 5 otázek. A dotazovaný se další číslo stává dotazujícím... Grizzly pokládá otázky PooHovi.

Pozn. Redakce: Grizzly si vybral PooHa, aby se ho zeptal, jak probíhá skautská výchova u Lvíčat. Zajímala ho hlavně problematika vlčat. Grizzly nevěděl, jak mají vůdcové u Lvíčat rozděleny role v oddíle. PooH mu odpověděl, že tyto otázky by bylo lepší směřovat na Mývala. Grizzly tedy položil otázky Mývalovi a odpovědi na ně se dozvíte v dalším článku. Pro forma uveřejňujeme PooHův dopis Grizzlymu, protože jsme už v minulém čísle přislíbili PooHovu odpověď:

Ahoj.

Přečetl jsem si tvé otázky. Po dlouhé době jsem se opět hluboce zamyslel. Myslím si, že v dnešní době by měly patřit spíše Mývalovi. Mýval vede aktivně družinu (oddíl) starších Lvíčat, spadajících do věkové kategorie vlčat a světlušek. Já už se přes rok věnuji družině (oddílu) patřící do věkové kategorie předškolních dětí 5-7 let. Jinak družina starších/mladších u nás představuje dva plnohodnotné oddíly každý o cca 15-20 dětech nezávisle na sobě pracujících. Otázku slibu zde vůbec neřešíme. Ten dělají až v družině "starších". Máme zde vymyšlenu jednoduchou cestičku-stezku. Po splnění dostávají šátek. Koedukace v tomto věku zase není tak velký problém. Větší problém představuje velká individualita dětí a týmový program. Řešíme ho vhodnou úpravou náplně schůzek, který představuje 99% her, "rukodělek", sportu .... a 1% skautského programu. Vysvětlení zákona, hesla nechávám do družiny "starších", kde mají na vysvětlení vhodný tématický program.

Kdybys měl zájem se podívat k nám na schůzku, určitě kdykoliv v pondělí přijď.

Ahoj **PooH**

„Přečetl jsem si tvé otázky... V dnešní době by měly patřit spíše Mývalovi. Mýval vede aktivně družinu (oddíl) starších Lvíčat spadajících do věkové kategorie vlčat a světlušek.“

5 otázek pro Mývala

Vítejte v nekonečném řetězu, ve kterém si vždy jeden člen střediska vybírá, komu položí 5 otázek. A dotazovaný se další číslo stává dotazujícím... Grizzly pokládá otázky Mývalovi.

1) Jak jako vůdce vnímáš vlčácké heslo „Naší snahou nejlepší buď čin!“ a jak svým svěřencům přibližuješ jeho smysl?

Heslo vlčat osobně považuji dnes za poněkud nevhodné, ne snad obsahově, nýbrž pro svoji formu. Na první přečtení se i dospělý člověk pozastaví a bude nejspíš delší dobu bádat nad jeho významem, protože působí dnes už poněkud knižně, navíc slovosled dává minimálně 2 možnosti interpretace. A pokud s ním bude mít problém dospělý, jak se s ním teprve vypořádá sedmiletý kluk? Jistě, jsme tu my, vůdci, kteří bychom mu měli objasnit, oč jde. Avšak pokud heslo působí na první pohled jako šifra, ke které se klíč hledá dost obtížně, domnívám se, že se nejedná o ideální heslo, navzdory tradici.

Co se týče přibližování smyslu, osobně se snažím nejprve heslo „přeložit“ do dnešního jazyka, čili po několikaminutovém rozhovoru by vlče mělo vědět, že znamená zhruba toto: „Měl bych se chovat (a ostatní také) tak, aby moje chování bylo co nejlepší, dělat dobré věci.“ Pak následuje další fáze, zjišťování, co to tedy vlastně obnáší…

2) Obdobně jak chápeš jako vůdce zákon vlčat „Vlče se nepoddá nikdy samo sobě, vlče se poddá vždy starému vlku!“ a jak ho svým chlapcům vysvětluješ?

Zákon, myslím si, není významově zdaleka tak složitý na pochopení, dítě mu po přečtení alespoň trochu rozumí, přestože si asi nejprve vůbec neuvědomí, co se tím chce říci. Je zde velká vazba na Knihu džunglí, snažím se ho vysvětlovat právě s odkazem na vlčata a staré vlky a v konečném důsledku se snažím, aby děti pochopily, že nutnost poslouchat rodiče, učitele či nás neslouží k jejich obtěžovaní, ale k jejich prospěchu. Možná alespoň pár hodin to chápou, ale nedělám si iluze, že by to pak měly stále na paměti…

3) Jaká je Tvoje představa připravit vlče ke slibu a vlastní provedení slibového obřadu?

Co se týče přípravy ke slibu, čili plnění nováčkovské zkoušky, dle mého názoru by měla trvat alespoň půl roku, spíše rok a „ke slibu jdoucí“ by kromě splněné nováčkovské zkoušky měli prokázat i jisté duševní schopnosti, jistou vyzrálost. Slibující člen by měl mít tzv. rozum z toho, co dělá. Co se týče plnění nováčkovské, snažíme se to dělat co nejatraktivnější formou. Klademe na děti poměrně značné nároky (co se týče praktických schopností či porozumění problému, nechceme, aby se děti

(pokračování na další stránce)

Grizzly se ptá Mývala

„Slibový rituál považuji za téměř nejdůležitější událost v roce, snažíme se ho dělat co nejkvalitněji, aby děti, obzvláště slibující, cítily silnou atmosféru této události a byl to pro ně neopakovatelný zážitek.“

(pokračování z předchozí strany)

jen něco naučily nazpaměť a poté nám to přednesly), proto je u nás sice málo členů se slibem, ale zato „odslibovat“ je skutečná čest.

Slibový rituál považuji za téměř nejdůležitější událost v roce, snažíme se ho dělat co nejkvalitněji, aby děti, obzvláště slibující, cítily silnou atmosféru této události a byl to pro ně neopakovatelný zážitek. Pro ideální obřad je nejlepší tábor, slibovat na táboře je určitě nejkrásnější…

3) V 82. oddílu Mravenců (viz LUK 72) svým členům čtou z Kiplingovy Knihy džunglí, já ji vlčatům zásadně vyprávěl (též metodicky doporučeno, např. v Brychtově příručce Vlče – máme v knihovně). Myslíš, že je Kipling ještě aktuální a použitelný v dnešním vlčáckém programu nebo jim nemá co říct?

Jsem přesvědčen o tom, že Kniha džunglí má co nabídnout, jak atraktivitou příběhu, tak obsahem. Problémem pro nás je, že jsme koedukovaný oddíl, tudíž je obtížnější pracovat čistě s vlčáckou tématikou (dále viz. poslední otázka). Musím však říct, že obecně není lehké dětem obsah správně předkládat (ať už číst, vypravovat, nebo třeba promítat animovaný film, což jsme zkoušeli, nutno však říci, že s Knihou džnglí má společné snad jen postavy), chce to schopnosti a zkušenosti, aby vůdce dokázal atraktivně a účelně dětem rámec Knihy džunglí předkládat.

4) Vždy jsem vedl jen homogenní vlčáckou smečku, poznal jsem dost dobře reakce kluků a různě je řešil a musel řešit. Jaké jsou problémy v koedukované jednotce, resp. zda se s nimi setkáváš?

Zažil jsem obojí, jak pouze vlčácký oddíl, tak koedukovaný. Musím říct, že rozdíly nejsou tak zásadní, jak by se mohlo zdát. Kupodivu si nevybavuji snad žádný specifický problém spojený s koedukací (mám na mysli problém týkající se přímo dětí). Samozřejmě, program je trochu jinak koncipovaný, nicméně je překvapivé, jak rády se holky někdy účastní „typicky klučičích“ her, takže v tom nevidím žádný problém, děti nejsou zásadně ochuzeny oproti nekoedukovanému oddílu.

Jinak nutno podotknout, že holky a kluci nemají mezi sebou žádné problémy, nemám pocit, že by děti v tomto věku zkrátka měly být ve skautu vychovávány odděleně, protože jinak to „není ono“. Možnosti jsou jiné, ale obsahově se program nemění.

Co já osobně vnímám jako problém koedukace, je ztráta identity dětí jakožto vlčat a světlušek. Těžko se dětem vysvětluje, že kluci jsou vlčata a holky světlušky a všichni dohromady pak Lvíčata. Rozdíl mezi názvem oddílu a názvem věkové kategorie je pro ně těžko pochopitelný. Předchozí otázky se týkaly čistě vlčat, na závěr k nim tudíž musím doplnit, že je v koedukovaném oddíle mnohem těžší pracovat s vlčáckým symbolickým rámcem.

Příště: Mýval položí 5 otázek Shortymu.

Chvilka poezie

Štěstí dam

Ač muzikály většinou pohrdám,
vydala jsem se do Disku
na Štěstí dam.
Studentské divadlo, skoro zdarma,
to není šance marná.

Než jsme se naděli, hned to začlo.
A co? Jak chudé děvče štěstí našlo.
Kdesi v obchodním domě,
řeknete si dělat prodavačku není pro mě.
Ale tam je takový hezký šéf,
tak přežiju v práci i ten věčný spěch.
Rychle se sbalit necháte,
a pak se jenom díváte.
Na problém v podobě spolumajitele,
kterého jste poslali do jetele,
a jedné městské krásky,
ti přidělají vám další vrásky.

No, počkejte na rozuzlení,
typický happy end tu však není,
nicméně vám jistě stojí za to,
utratit za představení nějaké to zlato.

Lhář

Kdo z vás nezná lháře žádné,
tomu tahle hra vážně padne,
dozví se jak oblbovat dámy,
jak se státi v městě známý.
Jen se podívejte do Itálie slunné,
čas tam velmi rychle plyne,
lhář si dívku namlouvá,
to však lež neomlouvá.

Každý se časem zamotá do svých řečí,
nedivte se, že z toho pak jeden brečí.
Už to mohlo dobře dopadnout,
proč to musel někdo prokecnout?

Mnoho poučení a zábava skvělá,
jak jen to ten autor dělá?
Přesvědčte se sami,
nebo pojďte příště s námi.

Příspěvek je od rangers, která nechtěla být jmenována. P.S. Mimochodem fajn - Grizzly.

Literárně tvoříte a chcete, aby byla Vaše díla uveřejněna? Zašlete nám Vaši uměleckou tvorbu na casopis.luk@gmail.com

Dobrý přítel vám řekne, že máte špenát mezi zuby.

Střípky Klíče 2008

Klíč - národní jamboree se konalo od středy 30.4. do neděle 4.5. v Plzni Liticích. Zúčastnilo se ho více než 2000 skautů nejen z České republiky, ale také z Německa, Polska, Ruska a dalších zemí.

Mezi účastníky byli i členi našeho střediska. Pokochejte se souhrnem jejich stručných výpovědí. Co jim Klíč dal? Jak se jim líbil? Jaké jsou jejich zážitky?

Letošní jamboree klíč
bylo super, žádný kýč.
Všude žlutá, modrá, hnědá
a nový program prý se hledá.
Jenom škoda, že už je pryč...

Kačenka

Byla jsem tam! Je n'ai pas parlé par français, mais j'ai pu parler par anglais. I was language guide for polish invisitors. Meeting with them was for me a big challenge. But I still think that is not real, because the world is not real too.
No, teď vážně, užila jsem si supr pár dní s Polákama, byl to fakt zážitek, každou volnou chvilku jsem padla ve stanu a spala (trochu kecám, asi jen jednou se mi podařilo fakt usnout).
A to nejlepší z celýho Klíče byla samozřejmě čajovna a historky od Kobihy, to si o mně myslíte, že jsem drbna…
Thank you for all the fish...Merci beaucoup pour tout de poissons. Je suis supposser de aquitation d'autre année, à la d'autre place.

Efča

Co pro mne znamenal Klíč?? Tak hlavně 144 ruliček od toaletního papíru, 72 knoflíků a 36 krabiček od sýra, které potřebovaly děti na mé aktivitě. Vyráběly prasátka, která bych teď dokázala složit i poslepu. Dále super koncerty, oranžové šátky, měsíční příprava aktivity, zabahněné pohorky, klepání se zimou v noci, příjemná čajovna, studené obědy, spálený nos, zvířátka v ZOO, uzený sýr, žádné ešusy, nedostatek materiálu, dvě sprchy pro 2500 lidí, radioaktivní kombajnérka, skvělí kamarádi, spousta zábavy a zážitků, které jsem si přivezla, tot' vše. :-)

Manda

Ahoj, na Klíči jsem byl jako např. Tuleň v roli tzv. vesničana, tj. měl jsem na starost program v jedné oblasti nové skautské stezky - po 2 dny, každý den třikrát vždy zhruba pro 320 lidí.

Své postřehy rozdělím do dvou skupin:

1) Co jsem si zkusil a naučil se:
- podílet se 10 měsíců na přípravě programu akce pro 2000 lidí
- vést a řídit skupinu 20 lidí, z kterých jsem dříve blíže znal jen tři
- mít za jeden ze svých hlavních cílů osobní dobrý pocit svých servistýmáků
- bojovat se svou vlastní motivací

2) Co mi dále udělalo radost:
- jedno velké naplňování motta "skauting pro život"
- účast řady lidí z našeho střediska na různých pozicích
- počasí
- úspěšná realizace plánu
- pozitivní zpětná vazba od svěřených servistýmáků

Na viděnou na dalším národním jamboree se těší

Štaflík

Něco málo „Kobihovo" střípků z Klíče 2008 (co mi dal, co mi vzal :-)):
- mám další přátele (tzn. i pár kontaktů do icq :-))
- přivezla jsem si pár kilo bláta na botách (ale rozhodně míň jak z Orbisu :-))
- apartně jsem se opálila
- zkusila sem si, jaké to je, někomu šéfovat (i když to byli jen dva lidi)
- zjistila jsem , že i když jsem bílá, můžu makat jak barevná, resp. zelená :-)
- naučila jsem se perfektně ovládat řezačku na polystyren
- zaskákala jsem si na bungee trampolíně a zjistila, že můj zadek mi dovolí jen jedno salto :-D
- trsala jsem na skautskou hymnu
- po dlouhé době jsem opět okusila vůni TOI TOI
-zažila jsem si krizovou situaci, když mě málem super ultra mega tajfunouragán odnesl i s čajovnou, kterou jsem se zoufale snažila zachránit (berte to s nadsázkou ;-))
- zjistila jsem, že když jsem vytočená, a někdo se to se mnou snaží mile řešit, ve vteřině se vytočím na max. a hned v zápětí mě to natolik vyvede z míry, že se téměř uklidním (ačkoli toužím po běsnění, protože mi to dělá dobře :-D)
- uvědomila jsem si, že už jsem strašně dlouho nezmokla a chybí mi to
- už vím, že sirky se dají využít stejně dobře jako narozeninové svíčky
- toužím po plastikovém čísle 20. Takovém tom, jak je vzadu v tramvaji (Koleno dostal k narozeninám 18-tku a já mu jí záviděla :-D)
- měla jsem svůj první kontakt s Rusy od té doby, co se učím ruštinu (řekla jsem si s nimi ještě míň, než když jsem rusky neuměla :-))

Kobiha

Pro mě Klíč začal už pár měsíců před samotnou akcí. Zúčastnila jsem se porady programového týmu a přípravného víkendu a spíš psychicky jsem se chystala na zahraniční účastníky, které jsem měla mít na jamboree na starosti. Musím říct, že jsem měla trochu obavy, jak se to všechno zvládne. Ale na místě to klapalo parádně a také nám byli přiděleni šikovní servisáci, takže jsme v našem CIC (Centrum pro integraci cizinců) neměli skoro žádnou práci navíc. Občas bylo třeba vyřešit výměnu EUR nebo sehnat 2 Němkám - vegetariánkám vařič, ale to byly drobnosti. Všechny zahraniční výpravy odjížděly spokojené a to bylo to hlavní.

Veverka

Klíči jsem strávila nezapomenutelných 7 dní. Náplní mojí práce byla personalistika lidiček ze servistýmu pro zázemí, propagaci a registraci. V překladu to znamená, že jsem měla na starost, aby např. v kuchyni měl kdo vydávat jídlo, aby byla rozdělena práce na stavbu a především, aby bylo tábořiště po celou dobu akce čisté a útulné. Většinu jamboree jsem byla v kontaktu se servistýmem a vedením, především s Koljou, který měl celý servistým na starost. Je úžasné dívat se z chatky číslo 1 jak Klíč šlape a kolem chodí rozesmátí účastníci a baví se. Z programu jsem neměla možnost shlédnout moc aktivit, nicméně to, co jsem viděla považuji za velice povedený kus práce organizátorů a já budu na Klíč ještě dlouho vzpomínat. Klíč mi přinesl novou zkušenost, ukázal nové možnosti a především potvrdil jakou má naše hnutí sílu a co se dá dokázat. Také jsem zjistila, že moje zážitky se nedají popsat slovy, atmosféra, která na jamboree byla, to je něco, co se nedá předat.

Myška

Jak se dělá program pro rovery

aneb 3 + 10 = skvělý tým

„Vrcholem našeho společného úsilí pak bylo naprosto úžasné obvodní setkání:-).“

Štaflíkovy kontaktní hry

„Cílem bylo si odpočinout a zároveň zažít i něco nevšedního a myslím si, že se oba tyto cíle podařilo skvěle skloubit.“

Jak jsme se dali dohromady? No znáte to, odněkud přišel impuls se sejít s dalšími příslušníky roverských kmenů (nejdříve jen z Prahy 10, později se přidala i Praha 3) a jelikož jsem zrovna měla čas, tak jsem si řekla - proč ne.

Na prvním setkání jsme se seznámili pomocí nejrůznějších seznamovacích her – člověk se například dozví, že vypadá jak matfyzák, což mě osobně nijak nepotěšilo. :-) Nicméně zábava byla a bylo jí tolik, že se ani moc věcí k obvodnímu setkání a programu na něm neprobralo, ale vědomí, že existuje pár dalších skvělých lidí, to převážilo a já se už těšila na další setkání.

Na další setkání jsem už přemluvila i dalšího člena našeho kmene a sice Vojtu a myslím, že ani on nelitoval seznámení s úžasnými lidičkami z obvodu i Prahy 3. Tentokrát se naplno rozjela debata ohledně roverského programu na obvodním setkání, každý kmen si odnesl seznam úkolů, které bylo třeba vypracovat do dalšího - posledního setkání před samotným obvodním srazem.

Poslední setkání se už neslo zcela v rytmu blížícího se obvodního setkání a před námi (jak se ukázalo) stál nejtěžší úkol – vymyslet název a de facto ducha, ve kterém by se samotné setkání neslo a bylo přitažlivé i pro další rovery. Musím říct, že takhle jsem se už dlouho nezasmála – inu zeptejte se přímých účastníků, jak probíhala debata a komu se nezdálo o kuřeti, tak se zajisté plně neangažoval. :-)

OBVODNÍ SETKÁNÍ

Vrcholem našeho společného úsilí pak bylo naprosto úžasné obvodní setkání:-). Už po příchodu/příjezdu na Červený Hrádek se na vás vrhlo plno známých a o zábavu rozhodně nouze nebyla. Cílem bylo si odpočinout a zároveň zažít i něco nevšedního a myslím si, že se oba tyto cíle podařilo skvěle skloubit. Hned v pátek večer jsme si ve dvou týmech zahráli frisbee a později se koukli na film, který jsme si demokraticky odhlasovali – Butterfly effect (Osudový dotyk).

Další den ovládlo naše kuře – symbol celého víkendu. Společně jsme si vyzkoušeli jaké to je v Setonově hrnci udělat kuře. Celá příprava se skládala z vykopání jámy, rozpálení kamenů,natrhání kopřiv, přípravy samotných kuřat a jejich uložení do jámy, která se zasypala a po 6 hodinách se kuřata vyjmula a konala se zasloužená hostina:-) Kuřata byla opravdu chutná a všichni byli nadšeni:-) Během toho, co se kuře dělalo jsme si zahráli pár Štaflíkových kontaktních až bych řekla odrovnávacích her, které se pak změnily v hraní softballu. Ten nám byl ale předčasně ukončen průtrží mračen a kroupami:-(. Po večeři – chicken:-)- jsme si dali chvíli oddech a pomalu sbírali síly na Vojtovu psychohru – jaké to bylo žít v době socialismu…

Neděle plná deště nám dovolila už jen hru se skauty, balení a odjezd, nicméně se celé setkání R a R z 10 a 3 povedlo a budu se těšit minimálně na další schůzku a třeba se z ní vyklube další společná akce…uvidíme :-).

Šikulka

Jedinečná šance, jak dostat do Luku svůj výtvor. Pošli nám fotku svého kamaráda (svojí kamarádky) ze střediska ve formě portrétu (en face [án fas] - z předu)!

Dívka Luku

Kdo se stal tváří Luku pro tento měsíc? Podívejte se:

Je to AMICO, členka 929. kmene Irminsul.

Máš i ty nápad na fotku do naší rubriky Dívka/Chlapec Luku? Neváhej, vezmi foťák na schůzku a foť!

Potom už jen stačí nám zaslat fotku na casopis.luk@gmail.com a my ji uveřejníme.

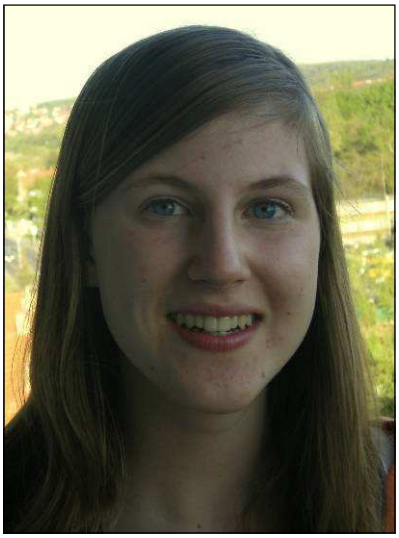

Předtáborová výprava Camelotu

Naše mise jakožto agenti OSN sekce UNSIS spočívala v tom, že Rusové mají (měli :D) náplně do jaderných hlavic, každá má zhruba 1,5kg a vypadaly jako PET flašky obalené kobercovou páskou.

Vyrazili jsme v pátek 6.6. 2008 v 16:11 vlakem směr Doksy. Já jsem jel rovnou ze školy v přírodě, takže to bylo trochu hektický. Po několika přestupech jsme vylezli v Bělé pod Bezdězem, kde díky hlučnosti nás všech (zatímco vedení zajišťovalo dovoz celt) přisla jedna místní, co že to sem přijelo. Tu bych nechtěl potkat znovu ani za milion. Přišla, začala nadávat, že jsme hluční, ale kdo by se nesmál, když Ham pozadu spadne do jámy. Pak chtěla dát Pavlovi facku, a zavolat policii, protože tam vedoucí nebyli (o metr dále studovali na mapě trasu). Všechno dobře dopadlo a ta ježibaba zalezla zpátky do svého domku na kuří noze. A protože se stmívalo, šli jsme najít ten převis, pod kterým budem spát. Tak jsme šli, až do noci. Nikdo žádný neviděl, tak šel Vojta a Shorty napřed bez báglů najít ho. Za půl hodinky už všichni večeřeli pod převisem.

Dalšího dne nikoho nikdo nebudil, vstávalo se na výpravu celkem pozdě. Okolo půl desáté se vyráželo pryč, směrem k ruskému bunkru s jadernou municí.

V Bělý, „Vesnici tý Babky“, jsme se rozdělili. Moje družina šla podél kolejí, zbytek šel směr Bezděz. Po asi tak 2 km se opozdil Pavel, A ŘEKL SI ŽE PŮJDE NA ZMRZKU ZPÁTKY DO BUFETU. No comment.....

Ale pozice uranu se změnila, takže nám byly satelitní snímky, co jsme dostali, úplně na…. Trochu se zamotala cesta i přesná lokace, a tak na druhý pokus jsme se trefili. Bohužel nebyli jsme zrovna nejvíc synchronizovaní se zbytkem, takže se to pomotalo ještě víc. Pak jsme to pokazili. Vtrhli jsme tam, ale Ham, Žluťásek a Pavel zůstali pozadu, a zůstal jsem sám. Pak jsem potkal Honzu, který tvrdil, že to už prohledal celý. Ale co se nestane, za 20 minut koukám na uran. Byl schován dost uboze v pseudoboudě z cihel. Navlík jsem ho na provaz, ale nikdo z mé družiny už nežil. Pomohl mi Havran, který mi tam už párkrát zachránil kůži. Pak navázal provaz na tu láhev. Běželi jsme krosem lesem, až tam kde jsem měl bágl. Pak znovu skrz pole, až k báglu Havrana. Cestou jsme potkali zbylé živé, Buba, Honzu a Bobíka. Po delším pochodu k bunkru na dekontaminaci se uran octl v bezpečí, a my se vrátili ke zbytku. Zase se nějakou dobu ne a ne ukázat převis. Ten se našel, a byla večeře. Dalšího dne se konaly šiškové války, ale bylo to k ničemu, bylo omezené střelivo.

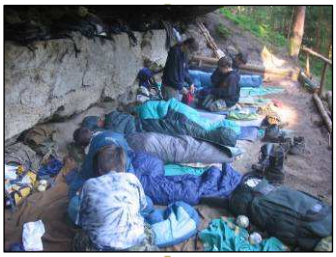

Vlak nám jel z vesnice Okna. Přestoupili jsme na jiný, ale ten byl tak plný, že jsem stál na jedný noze. A nebyla to moje noha. Jel s námi mladý výpravčí, co se to snažil organizovat, ale vlak zůstal narvaný.

Koumák

Psali jsme před lety: Recept - Langoše od Pušky

Je mnoho článků, co jsme ve středisku napsali – ať už do Luku či na nějaký web. Mnohé z nich sklidily velký úspěch, proto bychom vám rádi znovu připomínali ty nejzajímavější. Ten následující je recept na langoše, který byl uveřejněn v Luku v červnu 2006.

Co potřebujeme na pořádnou porci langošů, kterou dozajista nespořádáte?

V prvé řadě několik surovin do těsta:

:: 6kg hladké mouky

:: 6ks droždí (jedno balení cca 42g)

:: 5l mléka

:: 3 lžíce cukru

:: 12 lžící soli

Těsto z těchto surovin vypracujeme oběma rukama za asistence druhé osoby, která nám přidržuje hrnec a poté necháme 60 minut kynout. Po vykynutí těsta vytvoříme velké bochánky a necháme ještě 15 minut vykynout. Nakonec

seženeme největší pánev, co máme. Vylijeme na ní značné množství oleje, smažíme bochánky, které jsme před vložením do oleje roztáhli na několikanásobek své původní plochy. Smažení tohoto množství nám zabere v průměru 150 až 210 minut. A co na ně? Usmažené langoše potíráme rozetřeným česnekem se solí a vodou, kečupem, tatarkou a marmeládou. Můžeme je i posypat sýrem, cukrem nebo třeba skořicí. Nezaručím vám, jestli vám to bude nebo nebude chutnat. Jediné, co vám můžu zaručit je to, že tohle množství langošů určitě nesníte.

Puška

Grilovací párty střediska Šípů

Tuleň a Myška u grilu

Když jsem byl vyzván, abych jako rodič přispěl do Luku článkem a byla mi nabídnuta právě reportáž o letošní grilovací party, už předem jsem se rozhodl utéci trochu od tématu a pokusit se propašovat tam některé své postřehy o skautu vůbec a pojmout příspěvek trochu jako úvahu na téma skaut a rodiče. Nakolik se mi to podařilo, můžete posoudit sami.

Začít samozřejmě musím několika nezbytnými fakty. Grilovací party střediska Šípů, již druhá v pořadí , se konala 12.6.2008 od odpoledne u klubovny v Práčské ulici na Zahradním městě jako setkání skautů, vedoucích i rodičů. Na hřišti před klubovnou vyrostly bílé stany, které navodily atmosféru pravé garden party a před klubovnou vznikla cateringová kuchyně s přípravnou, několika grily a s výdejními stoly, kde se hosté registrovali a mohli si objednat jídlo a pití. Nabídka menu byla opravdu široká, od zeleninových špízů přes kuřecí nebo vepřové plátky až po klobásy, a mohla uspokojit jak zaryté vegetariány, tak ortodoxní masožravce. Zájem jedlíků byl veliký a kvalita pokrmů, jak mohu osobně po důkladném ochutnávání potvrdit, vynikající. Hosté jedli a klábosili ve skupinkách vestoje nebo na lavičkách, zatímco o program pro jejich ratolesti bylo postaráno ve stanech, kde se mohly při výtvarné činnosti najednou pobavit, a upatlat od barev a lepidla, nebo se účastnit her na vedlejším trávníků pod odborným vedením. Součástí party byla i prodejní výstava fotografií v prostorách klubovny - foto bylo možno zakoupit formou dražby, a na závěr party proběhlo promítání filmů ze skautských akcí.

Dlužno připomenout, že veškeré aktivity na párty (organizace a registrace, příprava a výdej jídla, stavba stanů, baby sitting apod.) byly zajištěny vlastními lidskými zdroji z řad členů střediska, kteří si mohli vyzkoušet různé užitečné činnosti.

Nejpřínosnějším prvkem sympaticky stráveného podvečera byla podle mne možnost kontaktu s osobami a s prostředím, kde můj potomek tráví velkou část svého volného času - s jeho vedoucími, ostatními dětmi i jejich rodiči a těší mne, že tomuto kontaktu skauti systematicky věnují dost pozornosti, času i energie. Ještě po letech rád vzpomínám - a další rodiče také - na báječnou společnou výpravu s rodiči do Jaroměře, kde proběhla celovíkendová bodovací soutěž družstev se vším všudy a důstojní otcové rodin si mohli nohy uběhat, aby přispěli nějakým bodíkem své družině.

Z krátkého období na přelomu šedesátých a sedmdesátých let, kdy jsem chodil do skauta já, si nepamatuji podobné akce, a beru to jako znamení schopnosti skautingu vnímat požadavky doby a vycházet jim vstříc.

Jan Koutský, rodič členky 92. střediska Šípů.

Původní pozvánka:

Junák - 92. středisko Šípů

... skauting pro život

Jsme jedno z mnoha středisek největší dětské organizace Junák — svaz skautů a skautek ČR a působíme již přes 15 let na Praze 10 a Praze 15. Naše středisko sdružuje přes 140 členů rozdělených v 8 oddílech od nejmladších po nejstarší. Nejvíce dětí máme ze Zahradního Města, sídliště Košík, Horních Měcholup, Na Groši a Petrovic. Stará se o ně více než dvacet dospělých vedoucích. Předpokladem pro práci vedoucího v skautském hnutí je splnění náročných kvalifikačních zkoušek, včetně zdravotních. Každý náš vedoucí oddílu tyto zkoušky úspěšně absolvoval.

Jako jedna z mála organizací **nabízíme komplexní program (kroužek) pro děti a mládež všech věkových kategorií,** který zajišťují následující oddíly :

- **Čtyři dětské oddíly (Lvíčata, Trpaslíci a Osmička, Stodesítka)**, které se věnují nejmladším chlapcům a dívkám ve věku 5 až 10 let.
- **Dva koedukované oddíly skautů a skautek** (děti ve věku 11-15 let) **Camelot a Osmdesátka**, kam přestupují děti automaticky z oddílů mladších, po dosažení odpovídajícího věku.
- **Dva mládežnické oddíly Irminsûl** (16-18 let) a **Excalibur** (18 a starší) s již mnohem náročnějším programem, který si sami vytvářejí.
- **Jeden oddíl old-skautů** pro dospělé členy s příležitostným programem

Kromě výletů a táboru několikrát do roka pořádáme **akce pro rodiče našich členů** – např. Grilovací party, Rodičovská výprava či samotnými rodiči pořádaná a velmi populární jízda po některé z českých řek.

Na Sídlišti Košík se klubovna nachází v Loučimské ulici ve sklepních prostorách panelového domu č. 1/1052. Prosíme zaklepat na okénko.

Po	**16:00-17:30**	**80. oddíl Trpaslíci**	**5-10 let**
St	**17:30-19:30**	**80. oddíl Osmdesátka**	**10-15 let**

Na Zahradním Městě je klubovna v blízkosti ulice Práčská. Jedná se o nízkou dřevěnou budovu, umístněnou v sousedství školy a školky. Dorazíte k ní po cca 60 metrech chůze do mírného kopce od autobusové zastávky "Záběhlická škola" ve směru od Skalky.

Po	**17:00-19:00**	**1. oddíl Lvíčata**	**5-10 let**
Po, Út, St	**17:00-19:00**	**1. oddíl Camelot**	**10-15 let**
St	**17:30-19:30**	**925. Excalibur**	**>18 let**
Čt	**16:00-18:00**	**929. Irminsûl**	**15-18 let**

Dětský oddíl Mravenci se schází přímo v areálu ZŠ Křimická v ulici Křimická č. 314. V případě zájmu prosím požádejte vrátnici o doprovod do třídy.

Út	**15:30-16:30**	**Mravenci**	**5 -10 let**

Nový skautský oddíl ve školní družině ZŠ Horno-měcholupská! Více informací u vedoucí **Mgr. Marie Machové,** přezdívkou Ency, e-mail: encynka@seznam.cz, mob. +420 776 701 345.

Út	**17:00 - 18:00**	**Stodesítka**	**6 -10 let**

Více informací na **http://www.budmesipem.cz/** či u vedoucího střediska: **Ing. Pavel Konečný - Flek**, email: **konecny.pavel@gmail.com**, Mob.: **+420 604 182 351**

Děkuji všem, co se podíleli na tomto Luku:
Amico (fotky),
Efča (fotky),
Flek,
Gandy,
Grizzly (korektura),
Honza (fotky),
Jan Koutský,
Kačenka,
Klobouk,
Kobiha,
Koumák,
Malíček,
Manda,
Myška,
Mýval,
Petra,
PooH,
Puška,
Šikulka,
Štaflík (konzultace, fotky),
Tom (kompletace, grafika),
Vodňýk,
Žába (fotky).

Ještě jednou díky.

Tom - šéfredaktor

Foto: Štaflík

Foto: Efča

Foto: Efča

Foto: Žába

Členové střediska, rodiče a přátelé, ještě stále vám nechodí Luk na e-mail?

www.budmesipem.cz

A vždyť je to tak jednoduché…

Stačí se zdarma přihlásit na adrese http://www.budmesipem.cz/

nebo ještě jednodušeji poslat stručný mail na adresu redakce casopis.luk@gmail.com.